

လျှို့ဝှက်ခွဲစော့ မြေနှုတ်

မြသန်းတင်

လိုက်ခဲ့တော့ မြန်နွာ

(၁)

လေယာဉ်ဦးမှ မီးနီသည် ဖျတ်ခနဲပွင့်လာသည် ။ ကျွန်တော်သည် မောရစွကောလစွရေးသော "နေဝင်ဘုရင်များ" "အမည်ရှိ စာအုပ်ကိုပိတ် လိုက်ပြီး ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရွှေ့ထိုင်ကာ ထိုင်ခုံ၌ တပ်ထားသော ခါးပတ် ကိုဆွဲ၍ ပတ်လိုက်ပေသည် ။

အောက်တွင် တောင်ခိုးတွေ ဝေနေသဖြင့် ဘာကိုမျှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ တိမ်မျှင်တိမ်စတို့ သည် ကျွန်တော့်ဘေး ပြတင်းပေါက် ပတ်ပတ်လည်တွင် တရိပ်ရိပ် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ တိမ်မျှင်ဇာလွှာပါးသည့် နေရာတွင် ပြာမှိုငြင်းသော ရှမ်းရိုးမသည် ဘွားကနဲ ပေါ်လာကာ ကျွန်တော်တို့ ကို မော့ကြည့်နေပေသည် ။ သည် မောမြေ၏ အပြာအေးနှင့် တိမ်ဖြူဇာပါးလွှာတို့ ကို မမြင်ရသည် မှာ အတော်ကြာပေပြီ။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ယာတောအလယ်တွင် မတ်မတ်ခြေစုံရပ်၍ သည် တိမ်နှင့် သည် မြေတို့ ပွေဖက်တွေ့ဆုံသည် ကို ကြည့်ရင်း ငေးမောကြည်နူးခဲ့မိဘူး၏။ အဖေနှင့် တောင်ရိုးသို့တက်ကာ တောငှက်ပျော့ခတ် လိုက်စဉ်ကလည်း ကျွန်တော်တို့ အောက်တွင် လေဝှေ့ရာသို့ မျောပါနေကြသော တိမ်တိုက်တွေ ကို ကြည့်၍ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပေသည် ။ တိမ်နှင့် မြေတို့ တွေ့ထိခြင်းကို ဒဏ္ဍာရီများ ထဲတွင် သာ ကြားခဲ့ဘူးသော ကျွန်တော်သည် တိမ်နှင့် မြေတို့ တကယ်တွေ့ထိသည် ကို မြင်ရသောအခါတွင် ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် စိတ်ဝမ်း ကြည်မောခဲ့ရပါ၏။

ငယ်ငယ်က မြင်ခဲ့ရသော တိမ်နှင့် မြေတို့ ထိတွေ့ခြင်းကို ယခုကျွန်တော် မြင်ရပြန်ပေသည် ။ သို့သော် ယခုတစ်ကြိမ် ပြန်၍ မြင်ရသောအခါတွင် ကား ကျွန်တော့်စိတ်ကူးသည် ယာတောသို့ အဖေနှင့် လိုက်သွား

စဉ်က ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ခလေးငယ်၏ စိတ်မျိုးမဟုတ်တော့ပြီ။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးစွာ တွေ့ဆုံခဲ့သော အဖေကြီးသည် အံ့သြခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ယခုမူ ခလေးငယ်၏ စိတ်ကူးမျိုး ကျွန်တော်တွင် မရှိတော့။ အံ့သြခြင်းအစား ကျေနပ်ရောင့်ရဲခြင်းတို့ ဝင်လာ ကြသည် ။ ကျွန်တော်သည် မောမြေမှ တောင်တန်းကြီးတွေကို ကြည့်၍ သနားသလိုလို၊ တောင်တန်းတို့ သည် နှစ်ကြာခဲ့သော်လည်း မပြောင်းလဲ၊ သူတို့ အပေါ်တွင် မျောပါဖြတ်သန်း သွားကြသော တိမ်တွေသာ ပြောင်းလဲခဲ့သည် ။ သည် မောမြေ၊ သည် တောင်တန်းတို့ သည် မနေ့က တိမ်တွေကိုလည်း တွေ့ခဲ့ဘူးပြီ။ ဟိုအရင့် အရင်နေ့တွေက ဖြတ်သန်းသွားခဲ့သော တိမ်လိပ်တွေကိုလည်း မြင်ခဲ့ ဘူးပြီ။ ကျွန်တော်ကို မွေးဖွားပေးလိုက်သော သည် မောမြေကို ပြန်၍ ခြေချရပါဦးတော့မည်။ သည် မောမြေ၏ စိမ်းဆတ်ပျံ့သင်းသော လေကို ရှူရှိုက်ရပါဦးတော့မည်။ သည် မောမြေတွင် သည် တိမ်နှင့် သည် မြေတို့ တွေ့ဆုံရာကို မြင်ရဦးတော့မည်။ ဪ တိမ်တွေ ဘယ်လိုမြင့်စေတော့ တနေ့တွင် သည် မြေနှင့် တွေ့ဆုံရသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

လေယာဉ်သည် တောင်ငွေ့မြူခိုးတွေကို ဖောက်ကာ တဖြည်းဖြည်း အောက်သို့ နိမ့်ဆင်းလာ၏။ စွေးစွေးနီသော မင်္ဂလာဂြု ဝေယာဉ်ကွင်း သည် ကျွန်တော်တို့ အောက်တွင် ချာလည်ဝဲလျက် ရှိလေသည် ။ လေ ယာဉ်ပေါ်မှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သော အခါတွင် လေယာဉ်ရုံးသည် မြေပြင်တွင် ပြားပြားဝပ်နေသည် ကို မြင်ရ၏။ ဦးခွန်သာတို့ ကို တွေ့ပါ မလား၊ ငါရိုက်လိုက်တဲ့ ကြေးနန်းကိုမှ ရရဲ့ လားဟု စိတ်ထဲတွင် စနိုးစ နှောင့် ဖြစ်နေမိသည် ။ ဆင်းလမ်းမပေးသေးသဖြင့် ချာချာလည်အောင် ဝဲနေသော လေယာဉ်ထဲမှ ငုံ့၍ ကြည့်သော်လည်း အောက်တွင် ကြိုနေ သော လူတွေကို ဘယ်သူဘယ်ဝါဟု ခွဲခြား၍ မရ။ ဂျစ်ကားလေးငါးစင်း

နှင့် လူတစ်စုကို မြင်ရ၏။ တချို့က ပြဒါးသုတ် နေကာမျက်မှန်ကိုတပ်၍ လေယာဉ်ကို မော့ကြည့်နေကြပါသည်။ ။

မင်္ဂလာရဋ္ဌ လေယာဉ်ကွင်းပေါ်သို့ လေယာဉ်ထိုး၍ ရပ်လိုက်သည် နှင့် တပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် ရှေ့ဆုံးမှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။ နေကျဲကျဲပူသော်လည်း မင်္ဂလာရဋ္ဌတွင် ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်နေသေးသည်။ ။ ကျွန်တော်သည် သားရေအိတ်ကို လက်တဖက်တွင် ဆွဲ၍ တဖက်မှ သက္ကလတ်ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်ရင်း ဦးခွန်သာကို လိုက်ရှာနေမိလေသည်။ ။

ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ဆင်းလာသူနှင့် ကြိုနေသူတို့ နှုတ်ဆက်သံ၊ စကားပြောသံတို့ သည် ညံ့လျက်ရှိ၏။ ယူဘီအေရုံးမှ ကုန်တင်ထရပ်ကားသည် လေယာဉ်ပေါက်ကို နောက်မြီးထိုး ဆုတ်လာသဖြင့် မြေနီမှုန့်တွေ တထောင်းထောင်း ထနေပေသည်။ ။ လုံးနေသော ဖုန်မှုန့်တွေကို သက္ကလတ်ဦးထုပ်ဖြင့် ယမ်းခါလိုက်သော်လည်း ဦးခွန်သာကို အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့။ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ယူဘီအေမှ ကားနှင့် ပင် လိုက်မည်ဟု သာ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်မိသည်။ ။ အရင်လို အနှေးတွေ့ရသဖြင့် ဦးခွန်သာကို လည်း ဒေါသထွက်မိသေးသည်။ ။ သေသေချာချာ ကြေးနန်းရိုက်ထားလျက်နဲ့ လာမကြိုတာ ဘာများ ဖြစ်လို့ လဲ ဟု လည်း သံသယ ဖြစ်လာသည်။ ။ မင်္ဂလာရဋ္ဌမြို့တော် နှင့် လေယာဉ်ကွင်းမှာ ငါးမိုင်ခန့်ဝေးရာ အလျင်ရောက်ချင်၍ ခြေကျင်လျှောက်၍ လည်း မဖြစ်။ ယူဘီအေကားကို စောင့်ရမှာ လည်း ဝန်စည်စလယ်တွေကို တင်နေသဖြင့် အနည်းဆုံး နာရီဝက်လောက်ကြာဦးမည်။

"ဟော...ကိုဥက္ကာက ဒီမှာ ရောက်နေတာကိုး"

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့မှ ပြုံးပြုံးကြီးလာနေသော ဦးခွန်သာကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အမောပြေသွားသည်။ ။ ဦးခွန်သာသည် ဖျင်အပေါ်အင်္ကျီန

ငှ် ရှမ်းဘောင်းဘီကို ဝတ်၍ တဘက်တထည်ကို ပေါင်းထားလေ သည် ။
ရှမ်းဘောင်းဘီမှာ သူ၏ တုတ်ခိုင်လှသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့် အနည်းငယ်
ကျပ်နေသယောင် ထင်ရပေသည် ။

"ကျွန်တော် ရိုက်လိုက်တဲ့ ကြေးနန်းရရဲ့ လား ဦးခွန်သာ"

ကျွန်တော်က သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာရင်း မေးလိုက်သည် ။ ဦးခွန်သာ
သည် ကွမ်းစားသဖြင့် မည်းနက်နေသော သွားများကို ပေါ်အောင်ပြုံး
ကာ

"ဟာ ရပီကော ကိုဥက္ကာရဲ့ ။ ဒါကြောင့် လာကြိုနေတာပေါ့၊ လေယာ
ဥပျံက ခါတိုင်းထက် မိနစ် ၂၀လောက် စောဆိုက်လို့ နောက်ကျသွားတာ
"

ကျွန်တော်နှင့် ဦးခွန်သာသည် လေယာဉ်ကွင်းတွင် ရပ်ထားသော ဂျ
စ်ကားဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြပေသည် ။ ကျွန်တော့်စိတ်သည်
ကျွန်တော့်မွေးရပ်မြေကို ရောက်၍ လားမသိ၊ လန်းဆတ်လာသည် ။

"ဟဲ...ဟဲ...မြင်လိုက်ရဲ့ လား"

ကျွန်တော် ကားပေါ်တက်မည် အပြုတွင် အပြာနုရောင်
အိုပယ်ကားကြီး တစင်းသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရှောက်နဲ့ ဖြတ်မောင်းကာ
ကတ္တရာစေးလမ်းပေါ်သို့ မော့တက်သွားသည် ။ ဦးခွန်သာပြောလိုက်သူ
မှာ မင်္ဂလာ ရဋ္ဌဇော်ဘွား စောလုံး၏ အစ်မတော် စောမြမာလာ ဖြစ်ပေ
သည် ။ စောမြမာလာသည် ကားနောက်ကူရှင်တွင် ပုံပုံကလေးမီ၍ လို
က်သွားပေသည် ။ ခရီးပန်း၍ နွမ်းနယ်ဟန်ရှိပေ၏ ။ သူ၏ နုနယ်သော
မျက်နှာကလေးသည် ပြဒါးသုတ်ထားသော နေကာမျက်မှန်ကြီးအောက်
တွင် ပန်းနုသွေးကြွနေပေသည် ။ သူမက ကျွန်တော့်ကို မြင်ဟန်မတူ။

"ယင်းတော်က ပြန်လာတာလား မသိဘူး"

ဦးခွန်သာက ကားကို စက်နှိုးရင်း မေးငေါ့၍ ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟင့်အင်း ... ရန်ကုန်ကထဲက အတူတူလိုက်လာတာ"

"ဟင် သူက ကိုဥက္ကာပါလာတာ မမြင်ဘူးလား"

"မမြင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က နောက်ဆုံးခုံမှာ ထိုင်ပီး စာအုပ်ကွယ် ထားတာ၊ မင်္ဂလာခုံတုန်းကလဲ လေယာဉ်ထွက်ခါနီးမှ ရောက်လာတော့ ကျွန်တော့်နာမည် ကြေညာတာကို မကြားပါဘူး"

စောမြမာလာနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်လောက်တွေ့ဘူး၍ မျက်နှာတန်းမိနေ၏။ ။ ပထမအကြိမ်တွင် စထရင်းဟော်တယ်၍ သံရုံးဧည့်ခံပွဲတခုမှာ ဖြစ်၍ ဒုတိယအကြိမ်မှာ က ကမ္ဘောဇနန်းတော်တွင် ကျင်းပသော ယဉ်ကျေးမှု မစ်ရှင်ဧည့်ခံပွဲတခုမှာ ဖြစ်ပေသည်။ ။ တတိယအကြိမ်ကိုမူ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ပေ။ သို့သော် ကျွန်တော်ကသာ သူ၏ ညီမတော် ကျွန်တော့်ချစ်သူ စောမြနန္ဒပြောပြ၍ မှတ်မှတ်ရရ သိထားခြင်း ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုမူ ကောင်းစွာ သိဟန်မတူပေ။

"စောမြမာလာရဲ့ ကြင်ရာတော်က..."

ဦးခွန်သာသည် ကားကို ကွင်းစပ်မြေနှီလမ်းမှ ကတ္တရာစေးလမ်းပေါ်သို့ ထိုး၍ တက်ရန် ဂီယာပြောင်းလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော့်အသံမှာ စက်သံကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ။

"စောမြမာလာရဲ့ ကြင်ရာတော်လား"

"အင်း"

"စောနောင်မွန်လေ။ ခု ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး"

ဦးခွန်သာသည် ဂျစ်ကားလေးကို ကျင်လည်စွာ မောင်းရင်း ပြော လိုက်လေသည်။ ကတ္တရာစေးလမ်းဘေးတွင် မင်္ဂလာရဋ္ဌဈေးမှ ပြန်လာကြသော တောင်သူမိန်းမ၊ ယောက်ျားများကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ပေသည်။

"စော်ဘွားလေးစောလုံးရဲ့ အစ်မတော် စောမြမာလာ၊ စောမြမာလာ ရဲ့ ကြင်ရာတော်က စောနောင်မွန်၊ စောနောင်မွန်က စော်ဘွားလေးနယ်မှာ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး၊ ဟား ဟား ဟား"

ဦးခွန်သာက "အမတ်ချုပ်"ကို ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဟု တင်စားခေါ်လိုက်သော သူ့စကားလုံးကို သဘောကျကာ တဟားဟား ရယ်နေပေသည်။ သို့သော် သူ့ရယ်သံသည် အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းလျက်ရှိသော ဂျစ်ကားနောက်လေထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ လေသည် သူ၏ စကားလုံးများကို ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်ကျော်ခဲ့သော တောင်သူလူမျိုးဈေးပြန်များ ဆီသို့ သယ်သွားကောင်း သွားပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်ကမူ မရယ်မိ၊ ရယ်ချင်စိတ်လည်း မရှိပေ။ ကိုယ့်ဆွေမျိုးတသိုက်၏ ပတ်ဝန်းကျင်ထဲတွင် သာ ဝေငှစားနေကြသော ပဒေသရာဇ်တို့ ၏ အာဏာခွဲဝေပုံကို မကျေနပ်မှုသည် ပို၍ သာ ကြီးမားလာပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရှမ်းပြည်ရှိ စော်ဘွားစော်ခံသားသမီးများမှာ အရွယ်ရောက်သည် နှင့် တပြိုင်နက် ဟရီး အီတန်စသော ဘိလပ်ကောလိပ်များ ပို့ပြီး ကိန်းဘရစ်နှင့် အောက်စ်ဖို့ ဒ်တို့ တွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့သူများ ဖြစ်၏။ တကယ်ဆိုတော့ သူတို့ ၏ စိုးမိုးခြင်းသည် ဒဏ္ဍာရီ ဆန်လွန်းလှပေသည်။

ဂျစ်ကားကလေးသည် မြို့စွန်သို့ ရောက်လာ၏။ မြို့စွန်တွင် အပွင့်ဝါဝါကလေးနှင့် မုန်ညင်းခင်းများကို မြင်ရပေသည်။ ကျွန်တော်သည် တလမ်းလုံး မဆုံးနိုင်သော ကွင်းဆက်ကို စဉ်းစားရင်း လိုက်လာမိပေသည်။

။ သို့သော် ကွင်းဆက်ဆိုသည် မှာ သံသရာမဟုတ်၍ တနေရာတွင် တော့ အဆုံးရှိရမည်ဟု သာ ကျွန်တော် စိတ်ချထားပေသည် ။ ကျွန်တော်တို့ ရှမ်းလူထုတွေနှင့် စော်ဘွားမျိုးရိုး၊ စော်ဘွားမျိုးရိုးနှင့် စောမြနန္ဒာ၊ စောမြနန္ဒာနှင့် ကျွန်တော် ။

ကျွန်တော်တို့ ပဒေသရာဇ်မျိုးရိုးကို ခါးခါးသီးသီး မုန်းသူနှင့် ပဒေသရာဇ်အနွယ် စောမြနန္ဒာတို့ ၏ ဇာတ်လမ်းမှာ ဒဏ္ဍာရီဆန်ကောင်း ဆန်ပေမည်။ သို့သော် ဒဏ္ဍာရီမဟုတ်၊ ရှမ်းပြည်တွင် ဘယ်လိုနည်းနှင့် မျှ ဆုံနိုင်ကြမည် မဟုတ်သော ကျွန်တော်တို့လို အညကြနှင့် စောမြနန္ဒာ ပဒေသရာဇ် သခင်မလေးသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် လာ၍ ဆုံစည်းခဲ့ရ၏ ။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရှမ်းကျောင်းသားများ အသင်းတွင် ကျွန်တော် ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်သောနှစ်၌ စောမြနန္ဒာသည် ငွေထိန်း လာဖြစ်ပြန်၏။ သည်လိုဖြင့် မိုးနှင့် မြေလို ကွာခြားလှသော ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဆုံစည်းမိကြခြင်း ဖြစ်ပေသည် ။

ကျွန်တော်သည် မင်္ဂလာရဋ္ဌသို့ လိုက်လာရသည့် အဖြစ်ကို အံ့ဩမိသေးသည် ။ ကျွန်တော့်တွင် ပဒေသရာဇ်ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုအတွက် စည်းရုံးရန်နှင့် စောမြနန္ဒာအတွက် စိုးရိမ်ကြောင့် ကြစိတ်တို့ သည် ဒွန်တွဲ၍ ပါလာပေသည် ။ သည် ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ခုကို ကျွန်တော် ဘယ်လို ပေါင်းစပ်ပေးရမည်နည်း။

စောမြနန္ဒာသည် အောက်တိုဘာလ ကျောင်းပိတ်ရက်ကတည်းက မင်္ဂလာရဋ္ဌသို့ ပြန်သွားပေသည် ။

"မြနန္ဒာအိမ်ကို ပြန်ရလိမ့်မည် ထင်တယ်။ ဘယ်လောက်ကြာမယ် မသိသေးဘူး တီဘီဆတ်စပက်လို့ ပြောတယ်"

စောမြနန္ဒာသည် မျက်နှာကလေး ညှိုးလျော်လျော်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို

ပြောပြ၏။ ကျွန်တော်ကမူ နည်းနည်းမှ မယုံနိုင်ပေ။ စောမြနန္ဒာ၏ အသားအရေသည် စကားအဝါတွင် နှင်းဆီရည်ဖိတ်ထားသကဲ့သို့ ရှိပေသည်။ စောမြနန္ဒာသည် လက်တွင် ဝတ်ထားသော ရွှေလက်စွပ်ကလေးကို ပွတ်နေ၏။ သည် လက်စွပ်ကို စောမြနန္ဒာ၏ မွေးနေ့တွင် ကျွန်တော်က လက်ဆောင်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

"ဝီးတော့ မောင်နဲ့ မြနန္ဒာတို့ အကြောင်းကိုလဲ ဦးရီးတော် သိသွားတယ်"

"ဟင် ဘယ်လိုသိတာလဲ"

ကျွန်တော့် မျက်လုံးအစုံသည် အထက်သို့ တက်သွားသည်။ ကျွန်တော်၏ ရင်သည် လည်း တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာပေသည်။ "ဘယ်လိုသိသလဲတော့ မြနန္ဒာ မပြောတတ်ဘူး။ အမတော် ဆီကရေးတဲ့ စာထဲမှာ တော့ မြနန္ဒာကို သည် လိုထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး ထင်တယ်လို့ ရေးလိုက်တယ်"

သည် နောက် စောမြနန္ဒာ ပြန်သွားရပေသည်။ တော်တော်နှင့် ပေါ်မလာသောအခါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဝင်နှောက်စပြုလာ၏။ စောမြနန္ဒာမှာ ဒုတိယနှစ် အမ်ဘီဘီအက်စ်သို့ ရောက်ပြီဖြစ်ရာ ရောဂါအရေးကြီးရိုးမှန်လျှင် ပြန်လာဘို့ အချိန်တော်ပြီဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ စောမြနန္ဒာ ကျောင်းသို့ပင် ဆက်မနေတော့ဘူးလား ဟူ၍ လည်း ကျွန်တော် မတွေးတတ်တော့ပေ။

သူ့ဆီမှ အကျိုးအကြောင်းလည်း တစုံတရာ သတင်းမကြားရ။ ကြာသော် စိတ်ပူစပြုလာ၏။ ပဒေသရာဇ်ဆန့်ကျင်ရေး အဖွဲ့ချုပ်မှ စည်းရုံးရေးအတွက် မင်္ဂလာရဋ္ဌတိုင်းသို့ သွားရန် ကျွန်တော့်တာဝန် ကျသောအခါ ကျွန်တော်သည် ကြာကြာမဆိုင်းနိုင်ဘဲ ချက်ချင်း ထွက်၍ လာခဲ့ပေ

သည် ။

"ဟောဒါက ဝ,ဘုရားကို သွားတဲ့ လမ်းခွဲ"

ဦးခွန်သာက ကျွန်တော့်ကို မေးငေါ့၍ ပြပေသည် ။ ကျွန်တော်သည် အသိအမှတ်ပြုသည့် သဘောဖြင့် လမ်းခွဲကို ကြည့်သည် ဆိုရုံမျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပေသည် ။ မြေနီမှုန့် တထောင်းထောင်းထနေသော လမ်း ပေါ်တွင် ဘောင်းဘီအင်္ကျီအနက်ဝတ်၍ တဘက်ဖြူပေါင်းထားသော ရှမ်းတောင်သူ၊ လီရှောစသော ယာသမားကြီးများ သည် ဘုရားဖူးသွားနေကြသည် ။

"စောမြနန္ဒာ တယောက်ကော နေကောင်းရဲ့ လား ဦးခွန်သာ"

ကျွန်တော်သည် စောမြနန္ဒာအကြောင်းကို ဦးခွန်သာအား မေးသင့်၊ မမေးသင့် စဉ်းစားနေသေးသည် ။ ဦးခွန်သာမှာ အသက် ၄၀ ပတ်ဝန်းကျင်လောက်တွင် ရှိ၏ ။ ကျွန်တော်နှင့် စာလျှင် လောကအကြောင်းကို နားလည်သော လူကြီးတယောက် ဖြစ်ပေသည် ။ မင်္ဂလာရဋ္ဌပဒေသရာဇ် ဆန့်ကျင်ရေးအဖွဲ့တွင် ဥက္ကဋ္ဌလုပ်နေသော ဦးခွန်သာလို လူတယောက်အားမေးလျှင် သူ့ကို မလေးစားရာ ရောက်နေမလား။ ကျနော့်ဂုဏ် သိမ်ငယ်သွားလေမလား။ သို့သော် စောမြနန္ဒာကို ကျွန်တော် မပယ်လှန်နိုင်ပါ။

"ဪ ကိုဥက္ကာနဲ့ သိသကိုး၊ တလောကတော့ နေမကောင်းလို့ ဆိုပြီး မေဂျာပက်တာဆန်နဲ့ ကုနေတယ်လို့ ကြားတာဘဲ" ဦးခွန်သာအိမ်ရှေ့ရောက်ပြီ ဖြစ်၍ ကားကလေးကို ထိုးဆိုက်လိုက်သည် ။ မေဂျာပက်တာဆန်ဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ထင့်ကနဲ ဖြစ်သွားပေသည် ။ ဘာကြောင့် မှန်းဟူ၍ ကျွန်တော် မသိပေ။

ခရီးပန်းသဖြင့် ညက နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွားပေသည် ။ " ကဲ ကဲ မနက်ကျမှ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့၊ ဒီနေ့ည တော့ စောစောဘဲအိပ်ပါ။ ပီးတော့ မင်္ဂလာရသ္မာစော်ဘွား လက်အောက်ခံ နယ်တွေကိုလဲ သွားသေးတာပေါ့"

ကျွန်တော် တသမ်းသမ်းတဝေဝေ ဖြစ်နေသည် ကို ကြည့်၍ ဦးခွန် သာက သနားဟန်တူသည် ။

မင်္ဂလာရသ္မာ၏ အအေးဓာတ်သည် ကျွန်တော့်ကို လာနှိုးပေသည် ။ ဆောင်းနှောင်းဖြစ်၍ နှင်းကြွင်းတို့ သည် ငွေရည်များ သာ ဖြစ်ပေသည် ။ မောမြေမှ နှင်းကို ကျွန်တော် မမြင်ရသည် မှာ ကြာပြီ။ ငယ်ငယ်တုန်း ကတော့ ကျွန်တော်သည် ခနုတွေ ကြားထဲတွင် ကြီးပြင်းလာရသူ ဖြစ်၏ ။ အဖေပွဲရုံသို့လာ၍ သနပ်ဖက်သွင်းကြသော ခနုများကို ကျွန်တော် ချစ် ပေသည် ။ သူတို့ သည် မြန်မာစကားကို ပီပီသသကြီး ပြောနိုင်ကြ၏။

ကျွန်တော်သည် ကျောင်းအားလျှင် အဖေနှင့် နံနက်အစောကြီးထ ကာ ပွဲရုံသို့ သွားပေသည် ။ ပွဲရုံ ဆိုသော်လည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟု တ်လှ။ ညောင်ရွှေဈေးထဲမှ သုံးပင်နှစ်ခန်း အခန်းကျဉ်းစလုပ်ကလေးကို ဆိုင် ခန်းဖွင့်၍ ခနုတွေထဲမှ သနပ်ဖက်များကို လက်ကားဝယ်ခြင်း၊ ရော င်းပေးခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေသည် ။ ကျွန်တော်သည် နှင်းရည်စွတ်သော နံန က်တွင် ဈေးသို့ လိုက်သွားရသည် ကို ကြည်နူး၏ ။ နှင်းပေါက်တို့ သည် သစ်ရွက်များ ပေါ်တွင် ကခုန်ကြလေသည် ။ နေနတ်သားတောင်ရိုးပေါ် မှ ခေါင်းထောင်ကြည့်သော အခါတွင် နေခြည်တို့ သည် ညွတ်ပျောင်းပြေလျော့၍ ကျဆင်းလာသည် ။ သစ်ပင်တို့ သည် ကျွန် တော်တို့ ရှမ်းတောင်သူတို့ ၏ ဘဝကိုကြည့်၍ ညည်းတွားကြပေသည် ။

ပိုးအိမ်များ သည် ထိကရုံးပင်တို့ ကြားတွင် ရက်ကန်းယုက်ထားကြ

၏။ နှင်းဥတွေ ပိုးအိမ်ထဲတွင် တွဲလောင်းခိုနေကြသည် ကို မြင်ရသောအခါ မဟာဒေဝီတို့ ၏ ပိုးပျော့အင်္ကျီပေါ်မှ ပုလဲသွယ်များကို သွား၍ အမှတ်ရပေသည် ။ ဈေးသို့ သွားတိုင်း ညောင်ရွှေထောင်ကြီးကို ကျွန်တော် ဖြတ်သွားရမြဲ ဖြစ်၏။ အုတ်ရိုးဘေးလေးဘက်လေးတန်တွင် ကျုံးရေတို့ဖြင့် ဝိုင်းရံလျက်ရှိသည် ။ ဗေဒါပင်တို့ သည် ကျုံးရေအလယ်တွင် ဖောင်ဖွဲ့၍ မျောနေကြပေသည် ။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ညောင်ရွှေထောင်ကြီးကိုမြင်တိုင်း ကြောက်မိ၏။ စက်ဆုပ်ရွံရှာမိ၏ ။ မုဒိမ်းတန္တတို့ ကို ချုပ်လှောင်ရန် စော်ဘွားစော်ခံတို့ အား ပုန်ကန်ထကြွသူတို့ ကို ကွပ်မျက်ရာ ထောင်တည်း။

"ဟောဟို ဒေါင့်မှာ ပေါ့ကွဲ့။ တောပုန်းကြီး ဆိုင်အောကို သတ်တဲ့ ကြိုးစင်"

အဖေက အလံတိုင်မည်းမည်းကလေးထူထောင်ထားသော ထောင်အုတ်ရိုးဒေါင့် တနေရာကို ပြလေသည် ။ တောပုန်းကြီး ဆိုင်အောအကြောင်းကို ကျွန်တော် မကြာခဏ ကြားဘူးပေသည် ။ အဖေတို့ ပြောသော ပုံပြင်တွင် တောပုန်းဆိုင်အောသည် စော်ဘွားတို့ ၏ ဘဏ္ဍာတော်များကို လုယက်ယူပုံ၊ စော်ဘွားအား အခွန်ဆက်သူများကို ကြိမ်ဒဏ်ပေးပုံ၊ လုယက် တိုက်ခိုက်ရသော ပစ္စည်းတွေကို ဆင်းရဲသားတို့ အား ခွဲဝေပေးပုံ၊ မြို့စားကိုသတ်၍ ထွက်ပြေးပုံတို့ နှင့် တောပုန်းဆိုင်အော၏ သြဇာသည် လေတိုက်သော မီးလျှံလို အရှိန်ပြင်းလာပုံတို့ ကို မြင်ရသည် ။ တောပုန်းဆိုင်အောသည် လောင်းကစားခြင်းကို တပ်မက်သည် ဟု ဆိုပေသည် ။ ကစားဝိုင်းကြီးတခုဖြင့် များ၍ ထောင်ကာ ဆိုင်အောကို ဖမ်း၍ သတ် လိုက်လေသည် ။

အမှန်ဆိုတော့ အဖေပြောဘူးသော တောပုန်းကြီးဆိုင်အော၏ ပုံပြင်

သည် တဆင့်စကား တဆင့်ကြားရသော ရှေးလူကြီးတို့ ၏ ပုံပြင် ဖြစ်ပေသည်။ ။ ညောင်ရွှေထောင်တွင်းမှာ သတ်သည် ဟု ဆိုသော်လည်း မည်သူမျှ သေသေချာချာ မသိ။ စိတ်ကူးနှင့် မှန်းဆရသော စကားသာ ဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်တော်သည် ထောင်အုတ်တံတိုင်းနီနီကြီးကို ကြည့်၍ စိတ်မောရသည်။ ။

တောပုန်းကြီးဆိုင်အော၏ ပုံပြင်သည် တကယ်ဟုတ် မဟုတ်၊ ကျွန်တော် ယခုတိုင် မသိပေ။ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် ကျိုးရေတို့ ခြင်းခြင်း နီလာသည် ကို မြင်ယောင်လာပေသည်။ ။ ကျိုးရေမှာ နွေလယ်တွင် ရေနည်းတတ်သည်။ ။ ရေနည်းနေသော ကျိုးကို ပဒေသရာဇ်တော် လှန်ရေးသမားတို့ ၏ အသွေးဖြင့် လောင်းသွန်း၍ ဖြည့်ခဲ့ကြပေမည်။

"ဗျို့ ကိုဥက္ကာ မထသေးဘူးလား"

ကျွန်တော့်အတွေးတို့ သည် ပင့်ကူအိမ်လို အမျှင်တန်း၍ နေကြပေသည်။ ။ ဦးခွန်သာ၏ အသံကို ကြားတော့မှ အမျှင်တို့ သည် တစစလွင့်သွားကြ၏။

မင်္ဂလာရဋ္ဌပတ်ဝန်းကျင်၌ မှိုင်းပြာပြာ တောင်တန်းတို့ သည် မြူစောင်ကို ခြုံထားပေသည်။ ။ ရှေးမြန်မာမင်းတို့ တည်ထားခဲ့ကြသော မြို့များမှာ ချိုင့်ဝှမ်းများ ထဲတွင် သာရှိ၏။ ။ အင်္ဂလိပ်ရောက်ရှိလာမှ တောင်စခန်း မြို့သစ်များကို တည်သည် ဟု ဆိုပေသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် ရေနွေးစပ်၍ ထားသောရေဖြင့် မျက်နှာသစ်၍ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာ၏။ ။ လက်ဖက်ခြောက်ကို လှော်၍ ခတ်ထားသော လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုးကို ရှေ့တွင် ချကာ ဦးခွန်သာသည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်နေသည်။ ။ သူ့ရှေ့တွင် ကောက်ညှင်းပေါင်းပန်းကန်နှင့် ဆတ်သားခြောက်ဖုတ် ပန်းကန်ကို ချ၍ ထားပေသည်။ ။

"ဘယ့်နဲ့ လဲ စောနန်းကျင်တို့ တတွေကို အကြောင်းကြားပီးပလား။ ညအစည်းအဝေးမလုပ်ပဲ အင်ဖော်မယ် ဆွေးနွေးကြတာပေါ့ဗျာ"

ကျွန်တော်က မျက်နှာသုတ်ပဝါကို လည်ပင်းတွင် ရစ်သိုင်းရင်း ပြောလိုက်၏။ ဆောင်းကျွတ်လုပြီဆိုပေမင့် မင်္ဂလာရဋ္ဌ၌ အချမ်းမစဲသေးပေ။ ဆွယ်တာ၊ ကုတ်အင်္ကျီတို့ ကို အထပ်ထပ် ဝတ်ထားရပေသည် ။

"အိုက်စံကို အခေါ်လွှတ်လိုက်ပြီ၊ လာကြပါလိမ့်မယ်။ ဦးအောင်သာ မရှိတော့ဘူး၊ တောင်ကြီးကို သွားတယ်။ ကဲ... လာလေ သောက်"

လှော်ခတ်ထားသော လက်ဖက်ခြောက်မှာ သင်းနေ၏။ ကျွန်တော်တို့ ရှမ်းလူထု အသည်းစွဲသည် ကို အဆိုးမဆိုသာချေ။ သည် ပတ်ဝန်းကျင်၊ သည် အနံ့၊ သည် ရေမြေနှင့် ဝေးခဲ့သည် မှာ ကြာလေပြီ။

ခဏကြာလျှင် စောနန်းကျင် အပါအဝင် မင်္ဂလာရဋ္ဌရှိ ပဒေသရာဇ် ဆန့်ကျင်ရေး အဖွဲ့ချုပ်အမှုဆောင်များ ရောက်လာကြပေသည် ။ သူတို့သည် ဝှမ်းကပ်အင်္ကျီထူထူကြီးတွေကို ဝတ်ထားကာ တဘက်ဖြူကို ပေါင်းထားကြသည် ။ စောနန်းကျင်မှာ သက္ကလတ်ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီဖားဖားကြီးကို ဝတ်ထား၏။ စောနန်းကျင်သည် ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်ပေသည် ။

စောနန်းကျင်နှင့် ကျွန်တော်မှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ အတူတူရောက်ကြသူများ ဖြစ်သည် ။ အရပ်ပျပ်ပျပ်၊ ဝက်ခြံပုန်းတွေ ထူလပျစ်ပေါက်နေသဖြင့် မြန်မာတယောက် နှင့် ခွဲခြားမရအောင် ရှိပေသည် ။ စောနန်းကျင်မှာ စော်ဘွားမျိုးနွယ်ကင်းသူ မဟုတ်ပေ။ တက္ကသိုလ်တွင် ကျွန်တော်နှင့် အတူတူနေကတည်းက သူ့အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိ၏။ သူသည် အချို့စော်ဘွားများကို ပုဂ္ဂိုလ်အရ မုန်းသူ ဖြစ်သည် ။ သို့သော် ဘီအက်စီအထက်တန်းသို့ အရောက်တွင် ကျောင်းမှ ထွက်သွားသဖြင့် သ

ည့် နောက် ပြောင်းလဲလာသည့် အယူအဆကိုမူ ကျွန်တော် ကောင်း ကောင်း မသိတော့ပေ။

သူတို့ က နယ်အခြေအနေကို ကျွန်တော့်အား ပြောပြကြသည် ။ မင်္ဂလာရဋ္ဌတိုင်းမှာ ရှမ်းပြည်တွင် အရှုပ်ဆုံးဟု ကျွန်တော် ဆိုချင်သည် ။ မိုးမျှော်သော တံခွန်တောင်၏ ဟိုမှာ ဘက်တွင် မူ ကာနယ်ချင်ယီတို့ ၏ တရုတ်ဖြူတပ်များ ရှိပေသည် ။ ပူနွေးသော နေခြည်ကို ပထမဆုံး တွေ့ထိရာ ဖြစ်သော တောင်ကုန်းကလေးများ တွင် အမေရိကန်သာသနာပြုအဖွဲ့များ ရှိ၏။ တံခွန်တောင်စောင်းမှ ဖြူဖွေးသော ဘိန်းပွင့်များ သည် မင်္ဂလာရဋ္ဌ ချိုင့်ဝှမ်းမြေပြင်သို့ ရောက်လာသောအခါ ရွှေရည်များ နှင့် လက်နက်များ ဖြစ်လာကြပေသည် ။ ဤလက်နက်များ နှင့် စော်ဘွားများ သည် ပဒေသရာဇ် ဆန့်ကျင်ရေး ခေါင်းဆောင်များကို ခြိမ်းခြောက်ကြသည် ။ ရိုးအသော ရှမ်းများ ၊ တောင်သူကြီးများ ၊ အီကောများ ၊ ဂုံများ သည် သေနတ်ကြီးတွေ ကိုင်ကာ လမ်းသလားနေကြသော စော်ဘွား၏ ပုလိပ်တို့ ကို ကြောက်နေကြပေသည် ။ သူတို့ သည် ပထန်ဝိုင်းနှင့် ဂျောက်ဂျက်ဝိုင်းတွင် အုံနေရသည့် အရသာကို ကြည်နူးမိကြပေမည်။ အမှန်ကတော့ ရိုးအလှသော ပြည်သူများ ၏ မကျေနပ်ချက်များကို ကစားဝိုင်းများ ဖြင့် စော်ဘွားများက လမ်းလွှဲပေးကြပေသည် ။

ရှမ်းပြည်သူများ ၏ စိတ်အာရုံကို လမ်းလွှဲပေးနိုင်သည် သာမက သူတို့ တွင် ကစားဝိုင်းများမှ အခွန်အကောက်များကိုလည်း ရနိုင်ပေသည် ။ စော်ဘွားများ ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများ သည် စော်ဘွားကိုယ်စား ဒိုင်အုပ်လုပ် နေကြပေသည် ။ စော်ဘွားများ သည် ခေတ်လယ်လောက်က ထွန်းကားခဲ့သော မြေရှင်ပဒေသရာဇ်စနစ်ကို လက်ဝယ် ဆုပ်ကိုင်ထားချင်တုန်းပင် ရှိကြသေးသည် ။ ကိုယ့်ယာကွက်ကလေး တကွက်လောက် ထွ

န်ပါမှ အနိုင်နိုင် ထမင်းစားရသော ရှမ်းပြည်သူတို့ အား မတန်တဆ ကြီးလေးသော အခွန်အကောက် ခံကြရတုန်းပင် ဖြစ်၏။ သို့နှင့် ပြည်သူ ၏ မကျေနပ်ချက်သည် ကြီးထွားရပေသည် ။ သူတို့ ၏ ပဒေသရာဇ် စော်ဘွားစနစ်သည် ခေတ်မမီတော့ကြောင်းကို သူတို့ မသိမဟုတ်၊ သိပါ ၏။ သို့မို့ကြောင့် လဲ အာဏာ စွန့်လွှတ်ရေး ဆိုသော သူတို့ ၏ အသုဘ ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားသောအခါတွင် သူတို့ သည် ခွဲရေးတွဲရေး ပြ သာနာကို လှုံ့ဆော်လာကြပေသည် ။

"ဒီမှာ က ခွဲရေးတွဲရေးကို လူတော်တော် များများက စိတ်ဝင်စားနေကြတယ် ကိုဥက္ကာရဲ့ ။ ဒီပြင်လူ မပြောနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အ ဖွဲ့ဝင်အချို့တောင်..."

ဦးခွန်သာက ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို ပါးစပ်မှ ချွတ်ရင်း ပြောလိုက်၏။ စောနန်းကျင်သည် ခေါင်းကိုငုံ့၍ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို ငဲ့၍ နေသည် ။ ကျွန်တော်က အဖွဲ့ချုပ်၏ ပေါ်လစီကို ရှင်းပြရပေသည် ။

"ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ က မျက်ခြည်မပြတ်ဘို့ အရေးကြီးတယ် ဦးခွန်သာ"

ဦးခွန်သာ၏ မျက်လုံးများ သည် ရွဲလုံးလို တောက်ပလာကြသည် ။ သူ့မျက်လုံးများ သည် စိတ်ဝင်စားစရာကိုတွေ့တိုင်း သည် လိုပင် တော က်ပလာပေသည် ။ ဦးခွန်သာမှာ ရိုးသားသော ရှမ်းမျိုးချစ်တယောက် ဖြစ်၏။ စစ်မဖြစ်မီ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ဥပစာတန်းအထိ နေခဲ့ဘူး၍ နောက်တွင် မူ မင်္ဂလာရဋ္ဌတွင် ကုန်သည် လုပ်နေပေသည် ။ သူသည် စစ်မဖြစ်မီကတည်းကပင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ပဒေသရာဇ် ဆန့်ကျင်ရေး ကို တဖွဖွပြောခဲ့သူ ဖြစ်၏ ။

"ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ အဓိကပန်းတိုင်ဟာ ပဒေသရာဇ်ဆန့်ကျင်ရေးဘဲ၊

ရှမ်းပြည်မှာ ပဒေသရာဇ်တွေ နေရာတကာမှာ လွှမ်းမိုးနေတာကို တိုက် ဖျက်ဖို့ နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရှမ်းပြည်သူတွေရဲ့ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာ ရေး ဆိုတာတွေကို မြှင့်တင်ဖို့ဘဲ။ ခွဲရေး တွဲရေး ပြဿနာဟာ မပေါ် သေးပါဘူး။ ကဲ ပေါ်တယ်ဘဲ ထားအုံး၊ ပြည်မက ခွဲပီးတဲ့ နောက်မှာ အာ ဏာဟာ ပဒေသရာဇ်တွေရဲ့ လက်ထဲမှာ ဘဲ ရှိနေမယ်ဆိုရင် ဘာထူးမှာ လဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဟာ အခြေခံလုပ်ငန်းစဉ်ကို ကျော်ပီးသွားလို့ မရသေး ဘူး။"

ဦးခွန်သာသည် ပါးစပ်ကိုဟကာ စူးစိုက်နားထောင်နေ၏။ စောနန်း ကျင်ကမူ ဒူးကို လှုပ်ယမ်း၍ နေပေသည် ။

"ဟုတ်တယ် ဦးခွန်သာ၊ စော်ဘွားချင်း သဘောကွဲတာနဲ့ တွဲရေး ခွဲ ရေး ပြဿနာပေါ်လာတယ်။ တဖက်က အာဏာရသူတွေနဲ့ အကြောင်း အပေါင်း သင့်တယ်။ တဖက်က သိပ်မသင့်ဘူး။ အဲဒီတော့ မသင့်တဲ့ ဘ က် က ခွဲရမယ်လို့ ဇွတ်လှုံ့ဆော်တယ်။ သင့်တဲ့ ဘက်က တွဲချင်တယ်။ ပြောင်မဖွင့်ရဲဘူး။ အမှန်က ဒါတွေဟာ ရှမ်းပြည်လူထုရဲ့ အဓိကပြဿ နာ မဟုတ်သေးဘူး။"

ကိုအောင်လေးက ဝင်၍ ကျွန်တော့်ဘက်က ကူပြောပေးသည် ။ ကို အောင်လေးမှာ အသက် ၃၀နား ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဖြစ်၍ ကျွန်တော်နှင့် မတိမ်းမယိမ်းပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ထဲတွင် ဦးခွန်သာလို ရိုး သား သည့် မျိုးချစ်များ ပါ အယူအဆ ရှုပ်ထွေးနေပေသည် ။

"ကဲ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ အခြေခံလုပ်ငန်းစဉ်ကို ဆွေးနွေးကြည့်ကြရ အောင်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်ဟာ ဘယ်သင်းက အရင်၊ ဘယ်သင်းကနောက် ဆိုတာ ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်လာလိမ့်မယ်"

ကျွန်တော်ကပင်စ၍ စကားပြတ်သွားအောင် ကြားဝင်လိုက်ရပါသ

ည် ။ သည် အတိုင်း ဆက်၍ ငြင်းခုံနေလျှင် ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ချုပ်၏ လုပ်ငန်းစဉ်ဖြစ်သော ပဒေသရာဇ်ဆန့်ကျင်ရေး အပိုင်းသည် တိမ်မြုပ်သွားပေလိမ့်မည် ။

"ပဒေသရာဇ်တွေ ကျွန်တော်တို့ ရှမ်းလူထုအပေါ် သွေးစုပ်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်မှာ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး တူညီတယ် ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ ရှမ်းပြည်ဟာ သယံဇာတ ပစ္စည်းတွေနဲ့ လဲ ပြည့်ဝတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရှမ်းလူထုဟာ ခုထက်ထိ ပဒေသရာဇ်ခေတ်ထဲမှာ ဝဲလည်နေတုန်း ရှိသေးတယ်။ အောက်ကျနောက်ကျ ဖြစ်နေသေးတယ်။ ဥပမာကြည့်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ရှမ်းပြည်ဟာ လူဦးရေ တသန်းခွဲ နှစ်သန်းကျော်ကျော် ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဆရာဝန်ဆိုလို့ စုစုပေါင်း နှစ်ဆယ်မပြည့်ဘူး။ မွေးကတည်းက ပါလာတဲ့ ငှက်ဖျားကြောင့် ခလေးတထောင် မွေးတိုင်းမွေးတိုင်း ငါးရာလောက်သေခဲ့ရတယ်။ ရှမ်းအမျိုးသားတဦးရဲ့ ပျမ်းမျှအသက်ဟာ (၂၄)နှစ် သာရှိတယ်လို့ စာရင်းအင်းပါရဂူတွေက တွက်ချက်ပြကြတယ်။ တချို့မှာ လဲ ဘိန်းစွဲပြီး လူစဉ်မမီအောင် ဖြစ်နေကြတယ်။ ပညာရေးဘက်ကို ကြည့်ပါအုံး။ ကျွန်တော်တို့ ရှမ်းပြည်မှာ ကောလိပ်ကျောင်း တကျောင်းမရှိဘူး။ စာတတ်တဲ့ လူဆိုလို့ ၁၀၀ မှာ ၁၂-ယောက် ရှိတယ်။ စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းက စာသင်ကျောင်းပေါင်း ၁၉၆ ကျောင်း ရှိတဲ့ အနက် သာသနာပြုကျောင်းနဲ့ အလွတ်ပညာသင်ကျောင်း ရာခိုင်နှုန်းဟာ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ရှိတယ်။ အခု အထက်တန်းကျောင်း ၁၇-ကျောင်း၊ အလယ်တန်း ၁၉ကျောင်း၊ မူလတန်းကျောင်း ၃၉၁ ကျောင်းဘဲရှိတယ်။ ဒါ တော်တော် တိုးလာတာနော်"

ကျွန်တော်က မောမောဖြင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို သောက်လိုက်သည် ။ ဦးခွန်သာ၏ တပည့်ကျော်အိုက်စံသည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုးကို လာဖြည့်နေ၏။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ရွာထိပ်ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်

နေရပေသည် ။ အသက်က ထောက်လာသောအခါ အဖေက ကျွန်တော့်ကို သာသနာပြုကျောင်းသို့ ပို့သည် ။ နံနက် ဝေလီဝေလင်း နှင်းမြူမကွဲ တကွဲတွင် ယာတောမှ ကျောင်းသို့လာရ၏။ တမိုင်ကျော် နှစ်မိုင်နီးပါး လျှောက်ရ၏။ ကျွန်တော်တို့ အမျိုးထဲတွင် အင်္ဂလိပ်စာတတ်သူမှာ ကျွန်တော်သည် ပထမဆုံးနှင့် တဦးတည်းသောသူ ဖြစ်ပေသည် ။ ထိုစဉ် အဖေသည် ညောင်ရွှေဈေးတွင် ပွဲရုံမထောင်နိုင်သေးပေ။ တောင်ခြေရှိ ယာတောတွင် အဖေသည် ရာသီမရွေး အလုပ်လုပ်ရသည် ။ နွေလယ်တွင် အဖေသည် ယာတောကို မီးရှို့၍ မြေစာကျွေးရ၏။ မိုးဦးမှ ဆောင်းလယ်ရောက် လာပြီ ဆိုလျှင်ဘဲ စိမ်းမြနေသော ဂျုံပင်တို့ သည် အခြေမှ စ၍ ဝင်းစပြုလာကြပေသည် ။ နှင်းမှုန်လေးတွေ တဖွဲဖွဲကျ လာပြီး အအေးဓာတ် ကဲစပြုလာလျှင် အဖေသည် ချောက်ထဲသွား၍ ထင်းခုတ်ရပေသည် ။

အဖေသည် ကျွန်တော်နှင့် အမေ့ကို မေတ္တာငွေဖြင့်သာ နွေးစေချင်ပေလိမ့်မယ်။ သို့သော်လည်း ရှမ်းပြည်ဆောင်းရာသီ၏ အအေးဓာတ်ကို သူမေတ္တာငွေဖြင့် တွန်းလှန်၍ မရသောအခါ အဖေသည် စိတ်ဆင်းရဲ ရလေသည် ။

အမေနှင့် ကျွန်တော်ကမူ အဖေ့ကိုကြည့်၍ သနားကြ၏။ သို့သော် အမေမှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘိန်းစွဲခဲ့သဖြင့် အသက်ကြီးလာသောအခါ တုန်တုန်ချည့်ချည့် ဖြစ်လာသည် ။ အဖေ့ကို ကောင်းကောင်း မကူညီနိုင်တော့ပေ။ သည် လိုနှင့် အမေသည် ဘိန်း၏ နှိပ်စက်မှုကြောင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ သားအဖနှစ်ယောက်ကို စွန့်ခွာခဲ့၏။ မကြာမီ အဖေသည် ငှက်ဖျားရောဂါဖြင့် အမေ့နောက်သို့ လိုက်သွားခဲ့သည် ။ အဖေနှင့် အမေတို့ ၏ ဘဝသည် ရှမ်းပြည်သူတို့ ၏ ဘဝကိုပြသော ပြယုဂ်ဟု ဆို ချင်ပေသည် ။

"ဒါတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ ရှမ်းပြည်ရဲ့ အခြေအနေဘဲ၊ ပြည်မအစိုးရ ရော ပြည်နယ်အစိုးရပါ နှစ်ဦးစလုံးမှာ တာဝန်ရှိတယ်။ ပြည်မအစိုးရ ဟာ ရှမ်းလူထုရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို ပြည့်ဝအောင် မဖြည့်စွမ်းနိုင်ခဲ့သေးဘူး ။ ရှမ်းလူထုရဲ့ တကယ့်ဆန္ဒကို သိဟန်မတူဘူး။ ပြည်နယ်အစိုးရ ခေါင်း ဆောင်တွေဟာလဲ ရှမ်းပြည်လူထုအရေးထက် အာဏာမစွန့်ဖို့ ၊ စွန့်လွှတ်ရင်လဲ လျော်ကြေးများများ ရဘို့လောက်ကိုသာ အာရုံစူးစိုက်နေကြ တယ်။ ပြည်မအစိုးရထဲမှာ ရှမ်းစော်ဘွားတွေရဲ့ အသံကို လူထုအသံဆို ပီး ယူဆနေကြတာတွေ ရှိတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ လောလောဆယ်လုပ်ငန်း က ပဒေသရာဇ်စနစ်ကို ဖျက်သိမ်းဘို့ပဲ၊ အခုဆိုရင် စော်ဘွားတွေက ပဒေသရာဇ်အာဏာကို စွန့်လွှတ်မယ်လို့ လူသိရှင်ကြား ကြေညာပီးပီ။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်အာဏာကို စွန့်လွှတ်တယ်ထားအုံး၊ စော်ဘွားတွေဟာ အာဏာမဲ့ ပဒေသရာဇ်တွေအဖြစ် ဆက်လက် တည်မြဲနေကြအုံးမှာ ဘဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဟာ အာဏာရှိ ၊ အာဏာမဲ့ ပဒေသရာဇ်စနစ် နှစ်မျိုးစလုံးကို တိုက်ဖျက်ရလိမ့်မယ်။ နောက်ရှမ်းပြည်ကို ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်တွေ ပါဝင်အုပ်ချုပ်တဲ့ တကယ့် အော်တိုနိုမီ ထူထောင်ဘို့နဲ့ အော်တိုနိုမတ်စ်အစိုးရက ပြည်သူတွေရဲ့ နေထိုင်မှုဘဝကို မြှင့်တင်ပေးဘို့ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ အာရှငြိမ်းချမ်းရေး တည်မြဲအောင် ကြိုးပမ်းကြတဲ့ နိုင်ငံတွေနဲ့ အတူ ပါဝင်လက်တွဲဘို့"

အားလုံးကပင် အဖွဲ့ချုပ်၏ ပေါ်လစီကို သဘောပေါက်ကြ၏။ ဦးခွန်သာကမူ လက်သီးလက်မောင်းပင် တန်းလိုက်သေး၏။ စောနန်းကျင်သည် ဦးခွန်သာကိုကြည့်၍ ပြုံးနေပေသည် ။

ကျွန်တော်သည် စောမြနန္ဒာကို တွေ့ချင်သေး၏။ ကျွန်တော်တို့ ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ခုသည် ဘယ်လိုများ ပေါင်းစပ်ကြပေမည်နည်း။

